

## Arrest

nr. 122 530 van 15 april 2014  
in de zaak X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 30 december 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 november 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 januari 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 maart 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. DHONDT loco advocaat K. VERSTREPEN en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

#### **"A. Feitenrelaas**

*U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en bent recent achttien jaar geworden. U bent een sjiitische qizilbash afkomstig uit Madane Nanak, gelegen in de stad Mazar-e-Sharif in het gelijknamige district van de provincie Balkh. U liep er drie jaar school. Daarna moest u uw vader helpen, die kleermaker was, met het maken van kledij. U verklaart dat jullie het financieel moeilijk hadden thuis en uw vader verslaafd was aan gokken. Op een dag kwam uw vader thuis nadat hij al zijn geld verloren had. Er was ook niets waardevols meer thuis om te verkopen en zo zijn schuldeiser, commandant Sahi, terug te betalen. Een andere schuldeiser van uw vader was "Haji". Uw vader ging daarom naar Ghazni, vanwaar hij van afkomstig is, om gronden te verkopen. Uw vader had echter hartproblemen en overleed aan een hartaanval in Ghazni in de tiende maand van 1389 (22 december 2010 – 21 januari 2011 volgens de westerse kalender) zonder dat de gronden verkocht waren. Daarna*

kwam commandant Sahi diverse malen, samen met "Haji" of zonder hem, naar uw huis om het geld dat uw vader aan hem moest betalen terug te eisen. Jullie konden dit echter niet en daarom stelde commandant Sahi voor dat u, om de schuld van uw vader af te lossen, voor hem moest komen werken. Hij kwam een paar keer langs om dat te vragen en uiteindelijk ging u akkoord. Drie tot vier keer ging u met hem mee naar een gokhuis waar ook alcohol gedronken werd en drugs genomen. U bediende daar de mensen. Op een dag lag er daar ook meisjeskledij voor u klaar en moest u voor de mannen dansen. Deze commandant wou u gebruiken als "dancing boy". Op een dag kwam u naar huis en was u heel moe en met uw gedachten ergens anders. Uw moeder merkte dit op en vroeg u naar het werk dat u moest doen. Ze weende en uiteindelijk vertelde u haar de waarheid. De financiële toestand van uw moeder werd slechter en uiteindelijk besloot ze om naar Ghazni te gaan waar nog familie van uw vader woonde. Één maand na de dood van uw vader verhuisde u met uw moeder en broer naar het district Andar van de provincie Ghazni. Jullie woonden daar bij Ismail, de zoon van de oom van uw vader. Jullie verbleven ongeveer drie weken tot een maand bij hem. U verklaart dat Ismail samenwerkte met de taliban en goederen voor hen vervoerde. Hij zou u ook gezegd hebben dat u als u ouder was, zich ook bij de taliban zou moeten aansluiten. Eén maal ging u met hem mee. Toen hij u thuis terug afzette vertelde uw moeder dat iemand naar het huis gekomen was en naar jullie had geïnformeerd. Die persoon wilde met uw moeder trouwen en zou dan jullie schulden vergeven. De vrouw van uw tante kon hem weggagen. Jullie spraken af het bezoek van die man voor Ismail te verzwijgen aangezien deze niet op de hoogte was dat uw vader door te gokken deze schulden had. U verklaart dat uw moeder de toestand in Ghazni ook niet goed vond. Overal waren taliban en de veiligheid was slecht. Ze vroeg Ismail daarom om jullie naar het buitenland te brengen. Dat wilde hij eerst niet, omdat hij dacht dat hij hiermee problemen zou krijgen, maar uiteindelijk ging hij akkoord en regelde hij jullie reis. U verliet Afghanistan samen met uw moeder en broer drie maanden na de dood van uw vader in de maand sawr (21 april – 20 mei). Jullie vlogen vanuit Afghanistan naar Iran. Uw moeder gebruikte hiervoor een rood paspoort waar uw foto en naam ook instonden. Daarna reisden jullie over land verder naar Turkije. Onderweg van Turkije naar Griekenland raakte u gescheiden van uw moeder en broer tijdens verwarring bij het instappen in de boot. U bleef verschillende maanden alleen in Griekenland en reisde dan alleen verder via Italië naar België waar u na een reis van in totaal acht maanden aankwam op 12 oktober 2011 en er één dag later asiel aanvraag. U verklaarde bij aankomst hier nog minderjarig te zijn. U hebt nog steeds niets van uw moeder en broer vernomen. U vreest bij terugkeer naar Afghanistan de schuldeisers van uw vader, en rekrutering bij de taliban door de neef van uw vader.

Ter staving van uw asielrelaas legt u uw taskara (Afghaanse identiteitskaart) voor. Daarnaast legt u nog brieven voor van uw contact met de dienst Tracing van het Rode Kruis dd. 03/02/2012 en dd. 14/01/2013, een e-mail van uw voogd aan het Rode Kruis, een Rodekruisbericht gericht aan de neef Ismail in Andara in Ghazni en aan een vriend in Mazar-e-Sharif, en het antwoord op het Rode Kruisbericht aan uw vaders neef Ismail Safdari dd. 3 april 2013.

## **B. Motivering**

Na gehoord te zijn door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient te worden vastgesteld dat u niet in aanmerking komt voor de toekenning van de hoedanigheid van vluchteling of de toekenning van de subsidiaire bescherming. U slaagde er niet in het CGVS ervan te overtuigen uit een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie uw land van herkomst te hebben verlaten, noch heeft u aannemelijk gemaakt een reëel risico op het lijden van ernstige schade te lopen zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming. Er moet worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen uw problemen in Mazar-e-Sharif en Ghazni met de schuldeisers van uw vader, en met de neef van uw vader die u naar de taliban wilde sturen, waardoor u besliste Afghanistan te verlaten, niet aannemelijk hebt gemaakt.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat het door u ingeroepen vluchtmotief, waardoor u met uw broer en moeder Afghanistan verliet, zijn oorsprong vindt in een interpersoonlijk en financieel conflict. Uw vader had immers door zijn gokverslaving grote schulden bij twee mannen, commandant Sahi en een zekere "Haji". Na de dood van uw vader hebben zijn schuldeisers geëist dat u zijn schulden zou aflossen door voor hen te gaan werken. U werd daarop drie of vier keer tewerkgesteld in een gokhuis waar drugs en alcohol gebruikt werd. U diende zich ook als meisje te kleden en te dansen voor de aanwezigen. Als enige reden voor uw persoonlijke problemen met commandant Sahi en Haji haalt u de gokschulden aan die uw vader bij hen had (CGVS 02/10/2012, p. 11-12). Deze financiële problemen leidden uiteindelijk tot uw vertrek uit Mazar en later ook uit Afghanistan. Uit uw verklaringen blijken geen andere redenen waarom uw vader problemen had met deze twee mannen. Er kan dan ook niet worden gesteld dat een band is tussen deze problemen en de criteria zoals vermeld in de Vluchtelingenconventie, namelijk ras, nationaliteit, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een bepaalde sociale groep. U komt derhalve niet in aanmerking voor de toekenning van de vluchtelingenstatus.

Daarnaast bestaan er ernstige twijfels rond de geloofwaardigheid van deze problemen in Afghanistan, waardoor u evenmin in aanmerking komt voor de toekenning van de status van subsidiaire bescherming volgens artikel 48/4, §2, b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet. U hebt immers nergens aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofde een reëel risico bestaat op ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, in het geval u zou terugkeren naar uw land van herkomst. U verklaart dat jullie niets tegen de schuldeisers van uw vader konden doen, omdat het machtige mensen zijn (CGVS 02/10/2012, p. 15). Echter, uw verklaringen over commandant Sahi en deze "Haji" zijn uiterst beperkt gebleken, waardoor de geloofwaardigheid van dit aspect van uw asielaanvraag op de helling staat. Zo kan u geen enkele bijkomende informatie geven over deze "Haji". U weet niet wie hij precies is, wat zijn beroep is of waar hij woont. U verklaart enkel dat hij meestal samen was met commandant Sahi, maar weet niet of hij voor hem werkte of iets anders deed. U weet verder ook niet of commandant Sahi tot een bepaalde (politieke) partij of groepering behoort (CGVS 18/04/2013, p. 8). U stelt enkel dat commandant Sahi grenscommandant was, maar over het verleden van Sahi of zijn voorgaande functie(s) kan u niets vertellen (CGVS 02/10/2012, p. 16 en CGVS 18/04/2013, p. 8). Wanneer u de vraag gesteld wordt waaruit zou blijken dat Sahi een machtige man is, haalt u enkel aan dat op zijn auto "grenscommandant" geschreven stond en hij lijfwachten had. Het huis waar hij u naartoe bracht werd volgens u ook bewaakt door politie en soldaten (CGVS 02/10/2012, p. 16). Uit bovenstaande verklaringen dient dan ook besloten te worden dat u het niet aannemelijk maakt dat de schuldeisers van uw vader, met wie u na zijn dood problemen kreeg, machtige personen zouden zijn.

U weet verder niet wie de eigenaar is van het huis waar u naartoe werd gebracht om te werken zodat u de schulden van uw vader kon afbetalen. Zo stelt u niet te weten of het van commandant Sahi was of iemand anders (CGVS 18/04/2013, p. 10). Wie de chauffeur was, die u kwam ophalen om te gaan werken, weet u ook niet (CGVS 18/04/2013, p. 9). Dat u over zo goed als geen informatie beschikt omtrent de schuldeisers van uw vader ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag. Dat u nog minderjarig was, is geen afdoende verklaring voor uw gebrekkige kennis hierover. Hoewel u minderjarig was toen u uit Afghanistan vertrok, blijkt ook dat u ongeveer zestien jaar was en dus een adolescent van wie toch een zekere graad van bewustzijn en kennis kan worden verwacht. U stelt trouwens dat de gokschulden van uw vader verbonden zijn met uw persoonlijke problemen die u kende in Afghanistan. Na de dood van uw vader diende u immers voor de schuldeisers van uw vader te werken om zijn schulden af te lossen (CGVS 02/10/2012, p. 11-12). Er mag dan ook verwacht worden dat u beter geïnformeerd zou zijn betreffende de schuldeisers van uw vader. Zeker gezien commandant Sahi en "Haji" diverse malen bij u thuis zijn langs geweest om hun geld terug te eisen en u ook enkele malen voor commandant Sahi gewerkt heeft om de schulden af te lossen (CGVS 02/10/2012, p. 11-12). U zou via uw contacten met de schuldeisers van uw vader, of eventueel via andere personen, over meer en precieze informatie kunnen beschikken omtrent de personen met wie jullie problemen kenden. Bovendien is het ook merkwaardig dat uw vader, die maar een simpele kleermaker was, een openstaande schuld van 40 000 tot 50 000 dollar zou hebben (CGVS 02/10/2012, p. 11, 13). Wat toch zeer hoog is naar Afgaanse normen. U blijft bovendien ook vaag over hoe uw vader dit hoge bedrag aan schulden precies zou opgebouwd hebben (CGVS 18/04/2013, p. 6). Daarnaast is het bevreemdend dat jullie met commandant Sahi geen duidelijke afspraken gemaakt hebben over het aflossen van de gokschuld van uw vader. Zo verklaart u dat u niet met hem hebt afgesproken hoelang u precies voor hem diende te werken om de schulden af te lossen. U stelt enkel dat u voor hem zou werken tot hij zeker was dat uw vader dood was en medelijden met u kreeg en jullie met rust zou laten (CGVS 18/04/2013, p. 9). Dat uw moeder verder ook niet zou geweten hebben wie van de schuldeisers naar Ghazni kwam en uw moeder vroeg om met hem te trouwen om de schulden kwijt te schelden, is verder ook niet aannemelijk. Uw moeder zou gezegd hebben dat het één van de twee schuldeisers was, maar dat ze hen niet bij naam kent (CGVS 02/10/2012, p. 14 en CGVS 18/04/2013, p. 13). Immers, zowel commandant Sahi als "Haji" waren eerder al bij jullie thuis langs geweest en uw moeder heeft toen ook met hen gesproken (CGVS 18/04/2013, p. 4, 8-9). Het is dan ook merkwaardig dat zij niet precies zou weten wie er naar Ghazni gekomen was. Bovendien kende u de namen van de schuldeisers waardoor u, via een eenvoudige beschrijving van het uiterlijk van de persoon die langskwam door uw moeder, perfect kon weten wie jullie in Ghazni kwam opzoeken (CGVS 02/10/2012, p. 14).

Bovenstaande vaststellingen ondermijnen dan ook de geloofwaardigheid omtrent de gokschulden die uw vader zou gehad hebben en de problemen die u daardoor zelf gekend zou hebben.

Vervolgens verklaart u dat uw vader samen met zijn neef gronden bezit in Ghazni, vanwaar hij afkomstig is, en deze wilde verkopen om zijn schulden met Sahi en "Haji" af te lossen, maar dit omwille van zijn dood niet doorgegaan is. Uw vader zou zelfs een brief opgesteld hebben voor zijn schuldeisers dat hij zijn grond in Ghazni zou verkopen en aan hen zou geven (CGVS 02/10/2012, p. 5, 12, 15). Gezien uw eigen problemen met de schuldeisers van uw vader is het dan ook bevreemdend dat u ook helemaal niets weet over de gronden die jullie bezitten in Ghazni, en waarmee uw vader zijn schulden

wilde aflossen. Zo weet u niet waar deze gronden precies gelegen zijn of om hoeveel grond het precies zou gaan. U weet verder ook niet of het om landbouwgrond of om bouwgrond zou gaan en hoeveel de grond waard was (CGVS 02/10/2012, p. 14, 15). Gezien de problemen die u kende met de schuldeisers van uw vader, is dan ook bevreemdend dat u niet naar deze gronden zou geïnformeerd hebben en ze alsnog verkocht hebben. Zeker gezien u de maand voor uw vertrek uit Afghanistan bij de neef van uw vader doorgebracht in Ghazni (CGVS 02/10/2012, p. 4, 12). U geeft als reden voor het niet verkopen van de gronden aan dat de neef van uw vader vertelde dat de grond veel minder waard was dan de schulden die jullie hadden en hij het daarom niet wilde verkopen (CGVS 02/10/2012, p. 15). Echter, uit uw verklaringen blijkt duidelijk dat de neef van uw vader afwist van jullie schulden en hij niet gediend was met jullie aanwezigheid bij hem thuis (CGVS 02/10/2012, p. 15 en CGVS 18/04/2013, p. 12). Logischer lijkt dan ook dat de neef van uw vader jullie zou toegelaten hebben om jullie deel van deze gronden te verkopen, al was het maar zodat jullie een deel van de schulden zouden kunnen betalen en niet meer van hem afhankelijk zouden zijn. Zeker gezien u verklaart dat de gronden volgens de neef van uw vader onvruchtbaar waren, waardoor de neef van uw vader aldus zelf ook niets met deze gronden was (CGVS 18/04/2013, p. 12). Deze vaststellingen ondermijnen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder.

Voorts moeten er ook vraagtekens geplaatst worden bij uw beweerde verblijf van drie weken tot één maand in Ghazni bij de neef van uw vader, en bij zijn banden met de taliban (CGVS 02/10/2012, p. 4, 6). Zeker omdat u, zoals hierboven al werd opgemerkt, geen enkele kennis hebt over de gronden die uw familie in Ghazni bezit. U bezit bovendien ook geen enkele kennis over Ghazni zelf of de regio waar u verbleef. Zo weet u niet eens in welk dorp u verbleven heeft, maar enkel dat u in het district Andar in de provincie Ghazni hebt verbleven (CGVS 02/10/2012, p. 4). Dorpen in de buurt van het dorp waar u woonde kan u ook niet bij naam noemen, evenmin als andere districten in Ghazni (CGVS 02/10/2012, p. 5). Bijkomende informatie over de regio waar u verbleef in Ghazni kan u niet geven. Zo kan u geen specifieke incidenten of gebeurtenissen benoemen die tijdens uw verblijf in Ghazni zouden plaatsgevonden hebben. Nochtans zouden er volgens u veel gevechten zijn, omdat er taliban aanwezig waren (CGVS 02/10/2012, p. 5-6). Aangezien uw vader van daar afkomstig is en u er zelf ook ongeveer een maand gewoond heeft, mag verwacht worden dat u van meer zaken omtrent deze regio op de hoogte zou zijn. Dit is niet gebleken en ondermijnt dan ook de geloofwaardigheid van uw verblijf in Ghazni voor uw vertrek uit Afghanistan. Bovendien blijkt uit de door u voorgelegde Rode Kruisberichten van de dienst Tracing dat uw neef langs vaderszijde volgens u in het dorp Andara, gelegen in het district Qarabagh van de provincie Ghazni gewoond zou hebben. Uw verklaringen bij het Rode Kruis zijn dan ook fundamenteel tegenstrijdig gebleken aan uw verklaringen omtrent de woonplaats van de neef van uw vader op het CGVS (CGVS 02/10/2012, p. 4). Daarbij blijkt uit de door u voorgelegde documenten, dat het Rode Kruisbericht aan de neef van uw vader niet bezorgd kon worden. In het dorp Andara te Ghazni zou immers niemand de neef van uw vader of uzelf kennen. Dit is op zijn minst merkwaardig te noemen en bevestigt de twijfels rond uw connectie met en verblijf in Ghazni.

U beweert nog dat de neef van uw vader banden zou hebben met de taliban, waardoor jullie daar niet langer konden blijven (CGVS 02/10/2012, p. 6, 12). Hij wou u immers ook naar de taliban sturen zodra u oud genoeg was. Echter, uw kennis van het werk van de neef van uw vader voor de taliban is uiterst beperkt gebleken. Zo weet u niet wat hij precies voor de taliban doet. U zou hem enkel eens goederen hebben zien vervoeren voor de taliban, maar voor welke talibanleden of -commandanten hij precies zou werken weet u niet. Ook weet u niet of hij daarvoor betaald werd of niet, welke goederen hij vervoerde voor de taliban en naar waar (CGVS 02/10/2012, p. 6). Dat u niets over de banden van de neef van uw vader met de taliban zou weten is niet geloofwaardig. U verklaart namelijk dat hij altijd over de taliban, jihad en gevechten sprak en u zou zelfs eens met hem mee geweest zijn tijdens zijn werk voor de taliban (CGVS 02/10/2012, p. 6, 12). Het is aldus niet geloofwaardig dat de neef van uw vader banden zou hebben met of gewerkt zou hebben voor de taliban. Het is trouwens merkwaardig dat deze neef u eens u oud genoeg was ook naar de taliban wou sturen en u zelfs had gevraagd om met hen mee te vechten en voor hen te sterven, maar dat hij dan toch akkoord gaat om wanneer uw moeder dit besloot jullie reis naar het buitenland te regelen en zelfs te financieren door jullie stuk grond te verkopen (CGVS p. 10). Dergelijk plotselinge wijziging in zijn gedrag komt zeer ongerijmd over.

Verder hebt u tegenstrijdige verklaringen afgelegd omtrent het tijdstip van uw vertrek van Mazar-e-Sharif naar Ghazni. Zo verklaarde u aanvankelijk tijdens het eerste gehoor op het CGVS dat u drie maanden na de dood van uw vader naar Ghazni verhuisd bent (CGVS 02/10/2012, p. 4). Later tijdens uw gehoor op het CGVS stelt u echter dat u maar één maand meer in Mazar gewoond heeft na de dood van uw vader en dan naar Ghazni bent vertrokken (CGVS 02/10/2012, p. 13).

Bovenstaande inconsistente en vage verklaringen over de neef van uw vader, zijn werk en woonplaats, ondermijnen de geloofwaardigheid van uw verklaringen betreffende uw verblijf in Ghazni verder en doen eveneens twifelen aan de waarachtigheid van uw verklaringen betreffende uw

(familiaal) netwerk in Afghanistan. Uit bovenstaande vaststellingen blijkt immers duidelijk dat u allerm minst transparant bent geweest over uw familiale netwerk. Er dient dan ook te worden besloten dat u het profiel van een alleenstaande Afg haanse minderjarige die niet over een (familiaal) netwerk kan beschikken onvoldoende aannemelijk heeft gemaakt en dat u bij terugkeer naar uw herkomstregio over een familiaal netwerk beschikt waarop u beroep kan doen. Dat uw moeder en oudere broer Afghanistan ook zouden verlaten hebben omwille van dezelfde problemen als u maakt u niet aannemelijk, evenmin kan gezien bovenstaande twijfels aan de geloofwaardigheid nog aangenomen worden dat uw vader overleden is in Ghazni en dat zijn neef in Ghazni uw enige mannelijke familielid is bij wie u terecht kon. Uit bovenstaande vaststellingen dient dan ook te worden besloten dat uw asielrelaas niet aannemelijk is. U komt om die reden niet in aanmerking voor de toekenning van de status van vluchteling of de toekenning van de subsidiaire bescherming.

De documenten die u hebt aangevoerd vermogen niet aan deze vaststelling iets te wijzigen. Uw taskara dient hoogstens als bewijs van uw nationaliteit en identiteit. Deze worden echter niet in twijfel getrokken. Van de problemen die u zou gehad hebben in Afghanistan legt u geen enkel begin van bewijs voor. De diverse brieven van de dienst Tracing van het Rode Kruis werden hierboven al besproken en kunnen hoogstens aantonen dat u met hen in contact bent.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afg haanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het 4 okken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afg haanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afg haan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met

de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Balkh te worden beoordeeld.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door Cedoca (zie COI Focus, Afghanistan: Veiligheidssituatie Afghanistan – Beschrijving van het conflict, 20 november 2013) blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan regionaal nog steeds erg verschillend is. De Secretaris-generaal van de Verenigde Naties, het UNHCR en de Afghanistan NGO Safety Office situeren de kern van het conflict in het zuiden, zuidoosten en oosten van het land en stellen dat ook een aantal andere, voorheen niet door het conflict geteisterde, gebieden minder stabiel zijn geworden. Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie COI Focus, Afghanistan: Veiligheidssituatie – Regionale analyse. Deel II: Noord- en West-Afghanistan, 20 november 2013) blijkt dat hoewel er sprake is van AGE-aanwezigheid, de provincie grotendeels in handen is van de overheid. Het aantal incidenten in de provincie is beperkt en hierbij zijn slechts weinig burgerslachtoffers gevallen. Er is geen sprake van een situatie van veralgemeend willekeurig geweld in deze provincie.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Balkh actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de provincie Balkh aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. De UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 doen geen afbreuk aan de conclusie van het Commissariaat-generaal, die werd gemaakt na een analyse en afweging van alle elementen in de beschikbare landeninformatie. U bracht bovendien geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

### **C. Conclusie**

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

## 2. Over de gegrondheid van het beroep

### 2.1. Verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/2 tot en met 48/5, 57/6/1, 57/7bis en 57/7ter en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), van artikel 4.3 (c) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004, van artikel 1 van het verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, van de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel, evenals de beginselen van behoorlijk bestuur en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Verzoeker voert aan dat, door te oordelen dat verzoekers vluchtmotief een interpersoonlijk en financieel conflict betreft dat niet ressorteert onder een van de gronden van de Vluchtelingenconventie, voorbij wordt gegaan aan een essentieel element in verzoekers asielrelaas. Er wordt geen rekening gehouden met het feit dat verzoeker als 14 of 15-jarige gedwongen werd te werken in een gokhuis, waar hij drugs en alcohol moest gebruiken, gedwongen werd om vrouwenkledij aan te doen, hierin te dansen, zich te laten aanraken en uiteindelijk misbruikt werd. De initiële aanleiding van deze problemen was wel het gokprobleem en de schuldeisers van zijn vader, maar de problemen die verzoeker hierdoor ondervond kaderen zich in een geheel andere context. Het gedwongen dansen in vrouwenkledij, 'Bacha Bazi', het seksueel misbruik en drankmisbruik met minderjarige jongens, vormt een ernstig probleem in Afghanistan. Het valt onder seksueel, gender-en kindspecifiek geweld in de zin van artikel 48/3, §2, (tweede lid, a en f).

Verzoeker verwijst verder naar artikel 48/3, §3 van de vreemdelingenwet dat stelt dat er een verband moet zijn tussen de daden van vervolging en de grond van vervolging. Het behoren tot een sociale groep is een asielfgrond overeenkomstig artikel 48/3, §4, g. Ook de richtlijnen van UNHCR van 20 december 2009 stellen een kind-sensitieve interpretatie van de Vluchtelingenconventie voorop. Verzoeker vervolgt over de 'Bacha Bazi' praktijk en concludeert dat verzoeker, als behorend tot een sociale groep (namelijk minderjarige jongens in Afghanistan), slachtoffer werd van gender of kindspecifieke daden van vervolging zoals bepaald in de vluchtelingenconventie. Verzoeker stelt dan ook dat hieromtrent niet werd gemotiveerd in de bestreden beslissing. Ter illustratie voert verzoeker nog verschillende persknipsels aan waarbij hij aangeeft dat 'Bacha Bazi' een wijdverspreide praktijk vormt in Afghanistan. Aldus meent hij dat de blootstelling hieraan voldoende geconcretiseerd zijn geobjectiveerd werd. Hij heeft dit ook aangehaald in het gehoor. Verzoeker wijst er verder op dat hij zeer veel moeite

heeft om bepaalde zaken duidelijk te maken. Hij stelt dat de dossierbehandelaar op het CGVS hem begreep en instemmende blikken wisselde waardoor er werd begrepen dat het niet nodig was om nog verder te expliciteren. Dit blijkt ook uit de lezing van het interview. Uit het gehoorverslag blijkt duidelijk dat verzoeker moeite had om deze zaken te vertellen en dat hij in de mate van het mogelijke zo accuraat mogelijk heeft geantwoord op de vragen.

Verzoeker betwist verder met betrekking tot de schuldeisers van zijn vader, dat hij onvoldoende verklaringen aflegde en voert aan dat hij goed heeft meegewerkt. Hij kent de naam van commandant Sahi, wist dat deze grenscommandant was, dat deze met een Toyota 4X4 reed, dat hij Tadjiek is, dat hij een chauffeur had met een uniform en militaire schoenen, dat commandant Sahi geen uniform droeg en dat er steeds 10 tot 15 politiemannen en soldaten aanwezig waren voor de veiligheid. Haji bleef altijd op de achtergrond, zodat verzoeker dan ook minder informatie over hem kon geven. De commissaris-generaal heeft nooit doorgevraagd naar zijn kennis over commandant Sahi, zodat thans moeilijk aan verzoeker kan worden verweten dat zijn kennis beperkt is. Er moet rekening worden gehouden met het feit dat verzoeker tot de dood van zijn vader nog nooit van de schuldeisers gehoord had. De eerste keer dat hij van hun bestaan hoorde was nadat zijn vader reeds gestorven was in Ghazni. Verzoeker acht het niet relevant of zij werkelijk machtige personen zijn of niet. In elk geval waren zij ten opzichte van verzoeker en zijn moeder machtig aangezien zij de schuldeisers waren. Omdat zij de gerechtigde schuldeisers waren van zijn vader, viel er voor verzoeker niets te ondernemen.

Verder stelt verzoeker dat niet van hem kan worden verwacht dat hij zou weten wie de eigenaar is van het huis waar hij telkens naartoe werd gebracht of wie de chauffeur was. Hoewel de gokschulden van zijn vader verbonden zijn met verzoekers persoonlijke problemen, is dit geen reden waarom hij alles zou moeten weten over de schuldeisers van zijn vader. Zijn vader heeft dit nooit verteld. Verzoeker was maar 16 jaar toen zijn vader stierf.

Waar met betrekking tot het motief dat het ongeloofwaardig is dat zijn vader als eenvoudige kleermaker een openstaande schuld zou hebben van 40.000 tot 50.000 dollar, voert verzoeker aan dat buitensporige schulden omwille van een gokverslaving losstaan van het inkomen van verzoekers vader. Bovendien heeft zijn vader hieromtrent niets verteld zodat verzoeker enkel kan gissen. Waar aan verzoeker wordt verweten dat hij niet wist hoe lang hij zou moeten werken om de schuld af te lossen, voert verzoeker aan dat hij zodanig onder druk werd gezet dat hij niet kon onderhandelen en dat hij hoopte dat ze hem met rust zouden laten eens zij de zekerheid zouden hebben dat zijn vader gestorven was. Met betrekking tot het motief dat het vreemd is dat verzoekers moeder niet wist wie van de schuldeisers naar Ghazni kwam om met haar te trouwen, voert verzoeker aan dat hij duidelijk verklaarde dat zijn moeder enkel vertelde dat die mensen langs geweest waren en ze er niet meer over wilde vertellen in aanwezigheid van Ismaïl, de neef van verzoekers vader.

Waar het vreemd wordt geacht dat verzoeker niets wist over de gronden die zij bezaten in Ghazni en dat zij geen poging ondernamen om deze alsnog te verkopen, voert hij aan dat hij deze gronden nooit heeft gezien. Hij verklaarde ook dat de gronden niet konden worden verkocht omdat er een checkpoint van de Taliban gelegen was en dat die uiteindelijk onvruchtbaar bleken. Bovendien wist verzoeker te zeggen dat de gronden niet werden verkocht omdat ze veel minder waard bleken dan de schulden. Waar het onlogisch wordt gevonden de gronden niet werden verkocht omdat alvast een deel van de schulden zou kunnen worden betaald, voert verzoeker aan dat dit puur speculatie is en dat de schuld nooit volledig zou gedekt zijn waardoor de problemen zouden blijven voortduren. Bovendien kan verzoeker enkel vertellen wat hij weet en heeft hij enkel het gissen naar de echte reden waarom de gronden niet werden verkocht.

Met betrekking tot het tot het motief dat verzoeker weinig wist over Ghazni, waar hij drie weken verbleef, voert verzoeker aan dat hij in die periode thuisbleef, dat hij informatie kon geven over het district Andar waar hij woonde en er beschrijvingen over kon geven zoals de reisweg.

Waar het vreemd wordt geacht dat er een brief van het Rode Kruis werd verstuurd naar verzoekers neef langs vaderszijde in het dorp Andara omdat dit tegenstrijdig zou zijn met zijn verklaringen op het CGVS omtrent diens woonplaats, stelt verzoeker dat er geen tegenstrijdigheid op te merken valt. Waar niemand in het dorp Andara verzoekers neef bleek te kennen, voert verzoeker aan dat het een courante praktijk is om niet te reageren op brieven van het Rode Kruis, zeker in gebieden waar veel Taliban aanwezig zijn. De angst voor represailles is veel te groot, om die reden durfde verzoeker ook eerst geen contact op te nemen met zijn familie.

Waar het niet geloofwaardig wordt geacht dat zijn vaders neef I.S. banden zou hebben met de Taliban en verzoeker aldus naar de Taliban zou sturen zodra hij oud genoeg was, voert verzoeker aan dat niet van hem kan worden verwacht dat hij na drie weken met minimaal contact met de Taliban, de namen zou kunnen geven van Talibanleden voor wie I.S. werkte. Bovendien heeft het CGVS nooit doorgevraagd naar zijn kennis over de Taliban. Waar verder niet wordt geloofd dat I.S. voor de Taliban werkte en anderzijds tegelijk de reis mee regelde en het stuk grond mee verkocht, voert verzoeker aan dat I.S. dit enerzijds wilde omdat het voor hem lastig was dat verzoeker en zijn moeder bij hem

inwoonden, en anderzijds verzoeker geleidelijk aan de Taliban vertrouwd wou maken. Het betreft aldus geen tegenstrijdigheid.

Met betrekking tot het tijdstip van vertrek uit Mazar i Sharif naar Ghazni voert verzoeker aan dat er iets is misgelopen met de vertaling. Hij stelt dat hij na de dood van zijn vader ongeveer anderhalve maand in Mazar verbleef, en daarna een maand in Ghazni. Het kan zijn dat verzoeker zich met een tiental dagen vergist, doch dit doet geen afbreuk aan de geloofwaardigheid. Nog wijst verzoeker naar de gevolgen van posttraumatische stress die hij zou hebben ondergaan en dat verzoekers zeer doorleefde verklaringen aflegde omtrent de 'Bacha Bazi'-praktijken. Bovendien verklaarde hij ook dat er problemen waren met de boot, met name dat zijn moeder en gehandicapt broertje in de andere boot zaten en hij hen nooit meer terugzag na een storm. Dit wordt niet betwijfeld. Evenmin wordt getwijfeld aan het feit dat zijn vader overleden is en aan zijn familiale situatie. Verzoeker voert tenslotte nog een uiteenzetting omtrent de bewijslast, onder meer ten aanzien van minderjarigen en getraumatiseerde personen. Hij ligt hierbij de volgende stukken neer:

- UNHCR Guidelines on International Protection No. 8: Child Asylum Claims under Articles 1(A)2 and 1(F) of the 1951 Convention and/or 1967 Protocol relating to the Status of Refugees"22 december 2009, geselecteerde pagina's;
- UNHCR Guidelines on international protection: membership of a particular social group' within the context of article 1 A(2) of the 1951 Convention and/or its 1967 Protocol relating to the Status of Refugees" van 7 mei 2002, geselecteerde pagina's;
- UNCHR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylumseekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013, geselecteerde pagina's;
- UNCHR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010, geselecteerde pagina's;
- "Guidelines on international Protection: Gender -related persécution within the context of Article 1A(2) of the 1951 Convention and/or its 1967 Protocol relating to the Status of Refugees", geselecteerde pagina's ;
- UN General Assembly, Children and armed conflict : report of the Secretary-General, 13 April 2010, A/64/742 - S/2010/181;
- United States Department of State, 2012 Country Reports on Human Rights Practices Afghanistan, 19 april 2013, geselecteerde pagina's;
- The Washington Post, 5 april 2012, 'Afghanistan sees rise in 'dancing boys' exploitation BBC News, 7 september 2010, 'The sexually abused dancing boys of Afghanistan';
- UN High Commissioner for Refugees, Beyond Proof, Credibility Assessment in EU Asylum Systems : Full Report, May 2013,: <http://www.refworld.org/d0cid/519b1fb54.html>. geselecteerde pagina's.

## 2.2. Beoordeling

2.2.1. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen met betrekking tot de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutive kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een kandidaat-vluchteling (niet) beantwoordt aan de erkenningscriteria van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.2.2. In een eerste onderdeel voert verzoeker aan dat zijn vluchtmotieven wel degelijk onder het toepassingsgebied van de vluchtelingenconventie vallen.

De Raad stelt vast dat deze vraag slechts dient te worden beantwoord indien verzoekers asielaanvraag als geloofwaardig en aannemelijk wordt beschouwd, hetgeen, zoals uit de navolgende bespreking zal blijken, te dezen niet het geval is.



2.2.3. Vervolgens betwist verzoeker de beoordeling waarbij de asielaanvraag als ongeloofwaardig wordt beoordeeld.

Hierbij dient opgemerkt dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.4. In de bestreden beslissing werd verzoekers vluchtrelaas als ongeloofwaardig beschouwd omdat:

- verzoeker slechts zeer beperkte informatie kon geven over commandant Sahi en "Haji". Over "Haji" kon verzoeker niet zeggen wie hij precies is, wat zijn beroep is of waar hij woont. Hij verklaarde enkel dat hij meestal samen was met commandant Sahi, maar weet niet of hij voor hem werkte. Ook wist verzoeker niet of commandant Sahi tot een bepaalde partij of groepering hoort. Hij stelt enkel dat commandant Sahi grenscommandant was maar weet niets over diens verleden of voorgaande functies. Wanneer verzoeker dan werd gevraagd waarom Sahi een machtig man was, gaf hij enkel aan dat op zijn auto "grenscommandant" geschreven stond en dat hij lijfwachten had. Het huis waar hij naar gebracht werd, werd ook bewaakt door politie en soldaten. Hieruit werd afgeleid dat verzoeker het niet aannemelijk maakt dat de schuldeisers van zijn vader machtige personen zouden zijn;
- verder weet verzoeker niet wie de eigenaar is van het huis waar hij naartoe werd gebracht om te werken zodat hij de schulden van zijn vader kon afbetalen; hij weet niet of het van commandant Sahi was of van iemand anders. Hij weet ook niet wie de chauffeur was die hem kwam ophalen. Dat verzoeker over zo goed als geen informatie beschikt omtrent de schuldeisers van zijn vader, ondermijnt de geloofwaardigheid van zijn asielaanvraag. Er kan van verzoeker een zekere graad van kennis worden verwacht. Verzoeker diende immers na de dood van zijn vader voor diens schuldeisers te werken. Er kan dan ook worden verwacht dat hij enigszins geïnformeerd zou zijn betreffende deze schuldeisers. Temeer aangezien commandant Sahi en Haji diverse malen bij hem thuis kwamen om hun geld terug te eisen. Er kan worden verwacht dat verzoekers via de schuldeisers van zijn vader of eventueel via andere personen over meer en precieze informatie kon beschikken omtrent de personen met wie hij problemen kende;
- bovendien wordt het merkwaardig geacht dat verzoekers vader, een eenvoudige kleermaker, een openstaande schuld van 40.000 tot 50.000 dollar zou hebben, wat een zeer hoog bedrag is naar Afghaanse normen. Verzoeker blijft ook vaag over de wijze waarop zijn vader dit hoge bedrag aan schulden heeft opgebouwd. Daarnaast is het bevreemdend dat verzoeker met commandant Sahi geen duidelijke afspraken heeft gemaakt voor het aflossen van de schuld van zijn vader. Zo werd er niet afgesproken hoelang verzoeker precies diende te werken om de schulden af te lossen. Hij verklaarde enkel dat hij moest werken tot zij zeker waren dat zijn vader dood was en Sahi medelijden met hem kreeg;
- verder is het niet aannemelijk dat zijn moeder niet wist wie van de schuldeisers naar Ghazni kwam en haar vroeg om met hem te trouwen in ruil voor het kwijtschelden van de schuld. Zijn moeder zou gezegd hebben dat het een van de twee schuldeisers was, Sahi of Haji, maar wist niet dewelke. Dit is merkwaardig aangezien beide van hen reeds thuis waren langs geweest en verzoekers moeder met hen heeft gesproken. Bovendien kende verzoeker beide schuldeisers waardoor hij met een eenvoudige beschrijving van het uiterlijk van de persoon perfect kan weten wie in Ghazni zijn moeder kwam opzoeken;

- verzoeker verklaarde dat zijn vader gronden bezat in Ghazni, en deze wilde verkopen om zijn schulden af te lossen. Verzoekers vader zou zelfs een brief hebben opgesteld om deze grond te verkopen. Verzoeker blijkt echter helemaal niets te weten over deze gronden: hij weet niet waar deze precies gelegen zijn of om hoeveel grond het precies zal gaan. Verder weet hij niet of het om landbouwgrond of om bouwgrond gaat en hoeveel de grond waard was. Gelet op de problemen met de schuldeisers is het feit dat verzoeker niet naar deze gronden heeft geïnformeerd zeer bevreemdend. Als reden geeft verzoeker aan dat de grond veel minder waard was dan de schulden die hij had en deze daarom niet wilde verkopen. Uit de verklaringen van zijn neef blijkt echter dat hij wist van de schulden van zijn vader en niet gediend was met verzoekers aanwezigheid bij hem thuis. Het lijkt dan ook logisch dat de neef verzoeker zou toegelaten hebben om hun deel van deze gronden te verkopen, zodat ze niet meer van hem afhankelijk zouden zijn. Zeker gezien deze gronden onvruchtbaar waren, waardoor de neef van zijn vader aldus niets met deze gronden was;

- verder worden er vraagtekens geplaatst bij verzoekers beweerde verblijf van drie weken tot een maand in Ghazni bij de neef van zijn vader. Vooreerst had verzoeker geen enkele kennis over de gronden van zijn vader, daarnaast heeft verzoeker ook geen enkele kennis over Ghazni zelf of de regio waar hij verbleef. Zo weet hij niet in welk dorp hij verbleef maar enkel dat hij in het district Andar verbleef in de provincie Ghazni. Dorpen in de omgeving van het dorp waar hij woonde kan hij niet bij naam noemen, evenmin als andere districten. Hij kan geen enkele bijkomende informatie over de regio waar hij verbleef in Ghazni geven. Hij weet geen specifieke incidenten of gebeurtenissen tijdens zijn verblijf, nochtans zouden er volgens verzoekers veel gevechten zijn met de Taliban die er aanwezig waren. Aangezien verzoekers vader uit deze streek afkomstig is en hij er zelf ook ongeveer een maand gewoond heeft, mag verwacht worden dat hij meer van deze zaken op de hoogte zou zijn. Dit ondermijnt de geloofwaardigheid van zijn verblijf in Ghazni voor zijn vertrek uit Afghanistan. Bovendien blijkt uit de door verzoeker voorgelegde Rode Kruis-berichten van de dienst Tracing dat verzoeker verklaarde dat zijn neef langs vaderszijde in het dorp Andara in het district Qarabagh van de provincie Logar zou gewoond hebben. Verzoekers verklaringen bij het Rode Kruis zijn dan ook tegenstrijdig aan zijn verklaringen omtrent de woonplaats van de neef bij het CGVS. Bovendien kon het Rode Kruis-bericht aan de neef van zijn vader niet bezorgd worden. In het dorp Andara in Ghazni zou niemand de neef van zijn vader of verzoeker zelf kennen, hetgeen erg merkwaardig is en de twijfels omtrent verzoekers verblijf in Ghazni bevestigt;

- verzoeker beweerde nog dat de neef van zijn vader banden zou hebben met de Taliban, waardoor zij daar niet langer konden verblijven. De neef zou verzoeker immers naar de Taliban sturen zodra hij daar oud genoeg voor was. Verzoekers kennis van het werk van de neef voor de Taliban blijkt echter uiterst beperkt. Zo weet hij niet wat hij precies voor de Taliban deed. Hij weet niet of hij daarvoor betaald werd, welke goederen hij vervoerde en naar waar. Dat verzoeker niet zou weten over de plannen van de neef met de Taliban is niet geloofwaardig, verzoeker verklaarde immers dat hij het altijd over de Taliban had en over gevechten sprak en dat hij hem zelfs eens vergezelde tijdens zijn werk voor de Taliban. Het is dus niet geloofwaardig dat de neef van zijn vader banden zou hebben met of gewerkt zou hebben voor de Taliban. Bovendien is het merkwaardig dat de neef, enerzijds van plan was verzoeker naar de Taliban te sturen en anderzijds akkoord ging dat zijn moeder en verzoeker naar het buitenland vluchten en dit zelfs financierde door hun stuk grond te verkopen. Een dergelijke wijziging in zijn gedrag komt zeer ongerijmd over;

- deze inconsistente en vage verklaringen omtrent de neef van zijn vader doen, naast twijfel omtrent verzoekers verblijf in Ghazni, eveneens twifelen aan de waarachtigheid van zijn verklaringen omtrent een familiaal netwerk in Afghanistan. Verzoeker is allerm minst transparant omtrent zijn familiaal netwerk. Aldus maakt verzoeker het profiel van een alleenstaande Afghaanse minderjarige die niet over een familiaal netwerk kan beschikken onvoldoende aannemelijk. Dat zijn moeder en oudere broer Afghanistan ook zouden hebben verlaten maakt verzoeker niet aannemelijk. Met betrekking tot de taskara tenslotte, wordt dit niet in twijfel getrokken. Ook de brieven van de dienst Tracing van het Rode Kruis werden reeds besproken en tonen enkel aan dat verzoeker met hen in contact is.

2.2.5. De Raad stelt vast dat, met betrekking tot het motief dat verzoeker slechts zeer beperkte informatie kon geven over commandant Sahi en Haji, verzoekers verklaringen inderdaad erg summier bleven. Verzoeker gaf een vrij oppervlakkige beschrijving, waarbij hij verklaarde dat commandant Sahi zich in een wagen verplaatste waar "grenscommandant" op geschreven stond (in het gehoorverslag van 2 oktober 2012 (hierna: CGVS I) "een Toyota 4x4", p.13; in het gehoorverslag van 18 april 2013 (hierna: CGVS II) "een ranger of zo", p.9), een bijnaam had, dat hij altijd lijfwachten bij zich had en dat hij een chauffeur had met een uniform. Verzoeker verklaarde dat het een hooggeplaatst en machtig persoon was maar kon op generlei wijze nader toelichten waarom hij zo dacht, behalve het feit dat deze persoon steeds lijfwachten bij zich had. Waar verzoeker thans aanvoert dat het feit dat zij machtig waren, moet gelezen worden als zijnde dat zij als schuldeisers een machtspositie uitoefenden over verzoeker en zijn

familie, beschouwt de Raad dit als een a posteriori verklaring, die niet strookt met verzoekers verklaringen zoals: *“hij had ook brief van vader en was op zich ook hoge persoon. Wij konden zelf niets doen want was zelf een machtige mens.”* (CGVS I, p. 15) In tegenstelling tot wat verzoeker in het middel beweert, werd wel degelijk verder gevraagd naar de positie van commandant Sahi en naar Haji. De vaststelling dat verzoeker dit niet op een aannemelijke wijze kon duiden, blijkt wel degelijk uit verzoekers verklaringen en wordt door de Raad bevestigd.

Met betrekking tot het feit dat verzoeker niet weet van wie het gokhuis was waar hij naartoe werd gebracht, werd hem gevraagd of het gokhuis van commandant Sahi was. In het eerste gehoor werd verzoeker gevraagd: *“het gokhuis of plaats waar hij werkte was dat van commandant Sahi?”*, waarop verzoeker antwoordde dat hij het niet wist, omdat er veel mensen waren (CGVS I, p. 13). In het tweede gehoor werd nogmaals gevraagd: *“wie was de eigenaar van het huis waar u naartoe gebracht werd?”*, waarop verzoeker opnieuw antwoordde dat hij het niet wist maar dat er veel mannen waren. In de context die verzoeker aanhaalt, is de vraag wat de rol was die commandant Sahi of Haji speelden in de uitbating van een dergelijk gokhuis waar verzoeker gedwongen tewerkgesteld was, wel degelijk pertinent. Er kon worden verwacht dat verzoeker in zijn situatie te weten zou trachten te komen wat precies de positie van zijn beide schuldeisers was, onder meer om in staat te zijn, zijn eigen situatie in te schatten. De vaststelling dat verzoeker zich klaarblijkelijk neerlegt bij het feit dat zijn schuldeisers hem in hun macht hadden, zonder zich ook maar enigszins trachten te vergewissen hoe ver deze macht strekte, is wel degelijk relevant en doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoekers relaas. Het argument van verzoeker dat hij, precies omwille van de machtspositie van zijn schuldeisers over hem, niet bij machte was informatie te vergaren over hen, is niet aannemelijk, juist omdat kan verwacht worden dat verzoeker zich van deze macht zou vergewissen alvorens zich zonder meer neer te leggen bij de situatie. Daarbij dient nog vastgesteld dat verzoeker onrechtstreeks zou kunnen trachten te achterhalen wie zijn belagers precies waren. Dit wordt ook bevestigd door de vaststelling dat de schuldeisers meerdere malen bij hem thuis kwamen om het geld terug te eisen, waardoor verzoeker toch in de gelegenheid moet zijn geweest om via de schuldeisers of via andere personen zich meer en beter te informeren over de aard van de schuld en over de schuldeisers. Bovendien stelt de Raad ook vast dat verzoeker geen enkele van de andere aanwezigen in het gokhuis, noch de chauffeur, noch de talrijke lijfwachten van commandant Sahi kan vernoemen of duiden. Ook deze vaststelling doet ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoekers relaas.

Met betrekking tot het bedrag van de schuld wordt in de bestreden beslissing vastgesteld dat dit bedrag, van 40.000 tot 50.000 dollar, naar Afghaanse normen bijzonder hoog is, te meer omdat verzoekers vader slechts een eenvoudige kleermaker was. Waar verzoeker dit thans verantwoordt door te wijzen op het feit dat zijn vader nu eenmaal gokverslaafde was, doet hij hiermee geen afbreuk aan de opmerking dat het bedrag van de schuld wel degelijk opmerkelijk hoog was, te meer daar deze schuld blijkens zijn verklaringen werd opgebouwd na één avondje gokken. (CGVS I, p. 12; CGVS II, p. 7). Dit motief wordt verder ondersteund door de vaststelling dat verzoeker met commandant Sahi geen duidelijke afspraken heeft gemaakt voor het aflossen van de schuld, noch dat er werd afgesproken hoelang verzoeker precies diende te werken. Verzoeker verklaart dit in zijn verzoekschrift door de machtspositie die de schuldeisers over hem hadden, doch wederom dient te worden vastgesteld dat verzoeker ook hier bijzonder vaag blijft omtrent deze machtspositie, de aard van de schuld of over de omstandigheden waarin hij deze schuld diende af te lossen.

Met betrekking tot het motief dat hij niet wist welke van de schuldeisers hen kwam opzoeken in Ghazni, blijkt uit het eerste gehoorverslag: *“die man waarover je nu hebt is, Sahi of iemand anders? Ja, mijn moeder zei één van die twee want mijn moeder kind en niet bij naam. Ik wel omdat ik naar daar ging.”* (CGVS I, p. 14). Aldus werd terecht gemotiveerd dat het merkwaardig is dat zijn moeder niet kon zeggen welke van de twee schuldeisers het was, aangezien beiden reeds bij hen thuis waren langs geweest en dat haar moeder met hen had gesproken. Daarnaast wordt nog gemotiveerd dat met een eenvoudige beschrijving van het uiterlijk van de persoon, verzoeker kon weten wie in Ghazni zijn moeder kwam opzoeken. Waar verzoeker in het verzoekschrift verwijst naar zijn verklaringen in het tweede gehoor dat zijn moeder hierover niet in de aanwezigheid van Ismail wou spreken, weerlegt hij dit motief niet. Niets belet immers dat zijn moeder aan verzoeker zelf zou verklaard hebben wie de persoon was die langskwam en vroeg om met haar te trouwen. De Raad bevestigt dan ook de ongeloofwaardigheid van deze verklaring.

Waar verzoeker met betrekking tot de gronden in Ghazni aanvoert dat hij de gronden nooit heeft gezien omdat de Taliban er een checkpoint hadden en dat de gronden onvruchtbaar waren alsook dat hij slechts 16 jaar was en niet bezig is met eventuele verkoop van de gronden, stelt de Raad vast dat verzoeker verklaarde dat de gronden uiteindelijk niet verkocht werden omdat ze veel minder waard bleken dan de schulden, bovendien blijkt dat verzoeker niet precies wist hoeveel de schuld bedroeg. Samen gelezen met het argument dat verzoeker geenszins wist hoeveel de gronden waard waren met het oog op het aflossen van de schuld, stelt de Raad vast dat verzoeker bijzonder weinig weet over een

situatie die nochtans zeer ernstige gevolgen heeft op zijn persoonlijke toestand. Dat de gronden onvoldoende zouden zijn en dan maar niet verkocht werden is louter een bewering, de vaststelling blijft dan ook dat verzoeker bijzonder weinig weet over de schuld en over de mogelijkheden om deze eventueel af te lossen. Daargelaten de beweegredenen van de neef van verzoekers vader om de gronden niet te tonen, blijft het een merkwaardige vaststelling dat verzoeker geen enkele informatie kon geven over de gronden of de mogelijke verkoop ervan, wat nochtans de enige mogelijkheid was voor verzoeker om onder de macht van de schuldeisers uit te geraken. Dit motief wordt dan ook in rekening gebracht in het geheel van de motieven van de bestreden beslissing.

Met betrekking tot het verblijf in Ghazni bij de neef van zijn vader, voert verzoeker aan dat hij er slechts drie weken verbleef en binnen bleef, zodat hij alle informatie gaf die hij kon geven. Zo kon hij verklaren met wie hij woonde, dat er een rauwza sharif sahi was, dat Ghazni erg verschillend was van Mazar, dat er geen grote gebouwen zijn maar wel veel velden, dat er veel Taliban en gevechten zijn en dat hij de weg vanaf Mazar naar Ghazni kon beschrijven evenals het algemene landschap. De Raad stelt niettemin vast dat verzoekers verklaringen over Ghazni al bij al oppervlakkig en weinig doorleefd zijn. Het feit dat hij enkele algemeenheden kon vertellen over Ghazni en wist te vertellen welke provincies liggen tussen Mazar i Sharif en Ghazni, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat hij geen kennis heeft over Ghazni noch over de regio waar hij verbleef. Zo betwist hij niet dat hij niet eens wist in welk dorp hij verbleef, hij wist enkel dat het ging om het district Andar in de provincie Ghazni, hij kende geen enkel dorp in de buurt van waar hij woonde, kon geen bijkomende informatie over de regio geven, wist geen concrete incidenten te vermelden hoewel hij verklaarde dat er veel gevechten waren. Zelfs al wordt rekening gehouden met het feit dat verzoeker slechts één à twee keer buiten kwam, zijn deze vaststellingen merkwaardig. Daar komt nog bij dat verzoeker verklaarde dat zijn vader afkomstig was uit deze regio.

Met betrekking tot de berichten van de dienst Tracing van het Rode Kruis, bleek eveneens dat verzoeker hierbij andere gegevens opgaf dan bij zijn verklaringen voor het CGVS. Het feit dat verzoeker verklaart dat dit verkeerd genoteerd werd, is een loutere niet gestaafde bewering. Ook de bewering dat men in gebieden waar veel Taliban zijn, niet zou reageren op brieven van het Rode Kruis, is een loutere bewering, die geenszins blijkt uit de correspondentie van het Rode Kruis in het administratieve dossier. Het feit dat het Rode Kruis-bericht niet kon bezorgd worden aan de neef van verzoekers vader, bevestigt dan ook inderdaad de twijfels met betrekking tot verzoekers connectie en verband met Ghazni. Bovendien stelt de Raad in dit verband (CGVS I, p. 9) vast dat verzoeker zich aanvankelijk verzette tegen een tracering van de neef van de vader. Aldus is de Raad eveneens van oordeel dat door verzoeker geen duidelijk beeld werd geschapen over zijn familiaal netwerk in Afghanistan.

Met de documentatiestukken die hij aanvoert, voert verzoeker aan dat rekening moet worden gehouden met de kwetsbare positie waarin hij zich als minderjarig slachtoffer van ernstige seksuele mishandelingen bevindt en beoogt hij dat zijn verklaringen omtrent 'Bacha Bazi' als voldoende bewijskrachtig worden aangenomen. De Raad stelt in dit verband vast dat uit de gehoorverslagen en uit de bestreden beslissing blijkt dat door het CGVS zeer omzichtig werd te werk gegaan met betrekking tot de problematiek van 'Bacha Bazi'. Op het vlak van traumatische ervaringen worden verzoekers verklaringen niet in twijfel getrokken, nog worden er tegenstrijdigheden of ongeloofwaardige elementen uit gedistilleerd. Uit de gehoorverslagen blijkt dat verzoeker werd gehoord door personen die werden opgeleid om minderjarigen te interviewen en dat verzoeker voldoende tijd en ruimte kreeg om zijn relaas te doen, zonder dat hij daarbij gebruskeerd of anderszins onder druk gezet werd. Zijn verklaringen op dit punt worden aangenomen zoals ze zijn, zonder verzoeker hierbij aan een kruisverhoor te onderwerpen of zonder dat zijn verklaringen doorgedreven werden geanalyseerd. Aldus werd wel degelijk rekening gehouden met verzoekers traumatische ervaringen en werd op dit punt aan verzoeker het voordeel van de twijfel toegekend. Er dient echter te worden vastgesteld dat het de overige, minder traumatiserende ervaringen zijn - hierboven reeds besproken - waar geen geloof aan wordt gehecht. Het betreft hier de ruimere omstandigheden en achtergrond waarop verzoekers relaas zich afspeelt en waarvan werd vastgesteld dat verzoeker deze gebeurtenissen geenszins concreet kan duiden of aannemelijk maken. Deze verklaringen, die niet als van elkaar losstaande motieven moeten worden gelezen, maar een geheel vormen, acht de Raad, alles samen genomen, niet geloofwaardig. De vluchtelingenstatus wordt derhalve geweigerd.

2.2.6. Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielaanvraag, volgt ook dat verzoeker geen risico op ernstige schade aannemelijk maakt in de zin van artikel 48/4, §2 a en b van de vreemdelingenwet.

Verder dient nog onderzocht of verzoeker in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, c, van de vreemdelingenwet. Op grond van de richtlijnen van UNHCR van 6 augustus 2013 wordt vastgesteld dat het aantal burgerslachtoffers op het Afghaanse grondgebied sinds

de tweede helft van 2012 weliswaar gestegen is, maar dat er sterke regionale verschillen bestaan in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Nergens wordt evenwel geadviseerd om op basis van een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Elk verzoek om internationale bescherming dient op eigen merites te worden beoordeeld. Gezien verzoekers verklaringen omtrent zijn herkomst in Afghanistan wordt ten aanzien van verzoeker de veiligheidssituatie in de provincie Balkh beoordeeld. Uit een analyse van de veiligheidssituatie op basis van het rapport "COI focus, Afghanistan: veiligheidssituatie Afghanistan-beschrijving van het conflict", 20 november 2013 wordt in de bestreden beslissing geoordeeld dat de kern van het conflict zich in het zuiden, zuidoosten en oosten van het land situeert en dat ook een aantal andere, geteisterde gebieden stabiel zijn geworden. Uit de bijkomende veiligheidsanalyse "COI focus, Afghanistan: veiligheidssituatie- en analyse. Deel II Noord-en West-Afghanistan, 20 november 2013" blijkt dat hoewel er sprake is van AGE-aanwezigheid, de provincie Balkh grotendeels in handen is van de overheid. Het aantal incidenten in de provincie is beperkt en er zijn slechts weinig burgerslachtoffers gevallen. Aldus wordt gemotiveerd dat er geen sprake is van een situatie van willekeurig geweld omwille van een gewapend conflict in deze provincie. De commissaris-generaal oordeelt aldus dat er voor burgers in de provincie Balkh actueel geen reëel risico bestaat slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. De Raad stelt vast dat deze beoordeling steun vindt in de aan het administratief dossier toegevoegde informatie en dat deze door verzoeker niet betwist wordt. Aldus sluit de Raad zich aan bij deze beoordeling en weigert de subsidiaire beschermingsstatus.

#### **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

##### **Artikel 1**

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

##### **Artikel 2**

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien april tweeduizend veertien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

C. VERHAERT